

COLUMN HUGO VAN DER POEL

Langer doorsporten

Vereniging
Sport en Gemeenten

In Nederland is het sinds de jaren vijftig normaal om uitzicht te hebben op pensioen. We leven met het perspectief dat ons arbeidzame leven eindig is. We sparen nu, om dadelijk niets te hoeven doen. Dit geldt voor ons werk, maar geldt dit ook voor de sport?

Als het gaat om presteren op topniveau is wel duidelijk dat het pensioen relatief vroeg komt: afhankelijk van de sport ergens tussen 20 en 40 jaar. Maar hoe zit dit bij de miljoenen burgers die sporten in hun vrije tijd en voor wie sporten onder hun hobby's valt? Zo geformuleerd ligt de gedachtegang voor de hand om aan te nemen dat ze meer gaan sporten als ze vanwege hun pensionering stoppen met werk. Dan immers ontstaat een zee van tijd om te vullen met hobby's. Toch? Dus niet: de sportdeelname loopt terug met het oplopen van de leeftijd en kent geen piek na de pensionering. Als we iets preciezer kijken naar die cijfers, dan blijkt dat bij veel takken van sport ook de 'breedtesporters' een pensioenleeftijd hanteren van ergens tussen de 20 en 40 jaar. Dan stoppen ze met de reguliere sportbeoefening (trainingen, competitie) en melden zich af bij de volleybal-, voetbal- of atletiekvereniging. Mogelijk dat ze daarna wat anders gaan doen in de sfeer van de 'sportieve recreatie': fietsen, wandelen, tennis of golf buiten competitieverband.

De laatste jaren is er flink gemorrelt aan de leeftijd waarop we ons recht op stoppen met werken mogen gaan opeisen. Vanwege de toegenomen levensverwachting dienen we langer door te

werken om het pensioenstelsel betaalbaar te houden. Het is heel wel mogelijk dat die hogere levensverwachting deels veroorzaakt wordt door een gezondere leefstijl en meer sporten en bewegen. Hoe dan ook: we zien graag een hogere sport- en beweegdeelname. De grote winst daarbij kan worden behaald door uitstel van het sportpensioen. Dat kan als dertigers en veertigers die sporten op enigerlei manier verleid worden om langer door te sporten. Medische en gezondheidsproblemen vormen nu de belangrijkste reden voor mensen om hun sportpensioen in te laten gaan. Dit vraagt dus om specifieke begeleiding, aandacht voor re-integratie na een blessure, demotiebeleid (spelen in een lager team) en aangepast aanbod, zoals een PHPD (Pijntje Hier, Pijntje Daar)-competitie.

De sport is nog steeds sterk gefocust op het binnenhalen en opleiden van nieuwe talenten, vanuit het idee dat je met de jeugd de toekomst hebt. Maar op een gegeven moment is voor de sporter wel duidelijk dat de top niet gehaald gaat worden, of dat men de top heeft gehad. Als de fysieke grenzen in zicht zijn gekomen, komt het sportpensioen. Het kan geen kwaad dat sportaanbieders daar meer bewust mee omgaan en bedenken hoe dat sportpensioen kan worden uitgesteld. Daarnaast is het zaak na te denken over wat, na het sportpensioen, geschikte vormen van actief genieten van onze oude dag zouden kunnen zijn.

Hugo van der Poel is directeur van het Mulier Instituut